Příhody z notového sešitu

Radek Huštan

ALBATROS

Příhody z notového sešitu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Radek Huštan
Příhody z notového sešitu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Příhody z notového sešitu

Radek Huštan

PŘÍHODY Z NOTOVÉHO SEŠITU

Napsal a nakreslil Radek Huštan

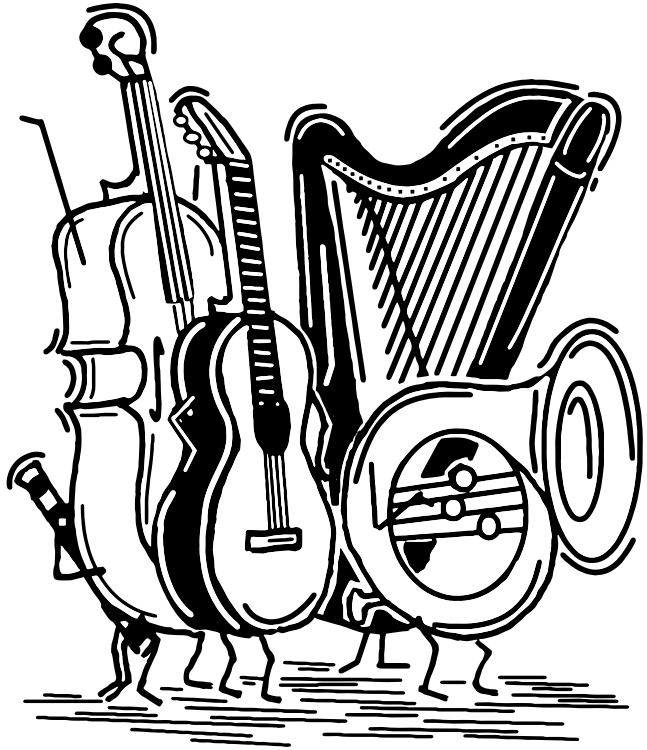
Obsah

Předmluva 7
O prvních tónech 9
O rozbitých housličkách 15
O zvláštním zákazu v ZUŠ 21
O plátku a klarinetu 27
O ztracené taktovce 33
O kulhavém metronomu 39
O komorní hudbě 45
O ztraceném didžeridu 51
O strašidle v divadle 57
O příliš hlučném lesním rohu 63
O jednočlenné kapele 69
O klavírním snu 75
O nové hudbě 81
O obytném akordeonu 87
O melodických ozdobách 93
O violoncellu, co neznalo noty 99
O potulném flétnistovi 105
O síle hudby 111

Předmluva

Vážení milovníci hudby, talentovaní umělci, hudební géniové a v neposlední řadě amúzikové, příběhy v této knize vám ukážou hudební svět trochu jinak, než ho znáte. Zjistíte, že noty nejsou jenom černobílé, že není hudba všechno, co se zpívá, a že ne vždy záleží jen na talentu. Pohádky o muzikantech, hudebních nástrojích a písničkách se vám snad stanou nejen zdrojem zábavy, ale i inspirace a poučení. Všechny příběhy byly napsány podle skutečných událostí, ale jména hrdinů, ladění hudebních nástrojů a tóniny skladeb byly v zájmu ochrany osobních údajů změněny.

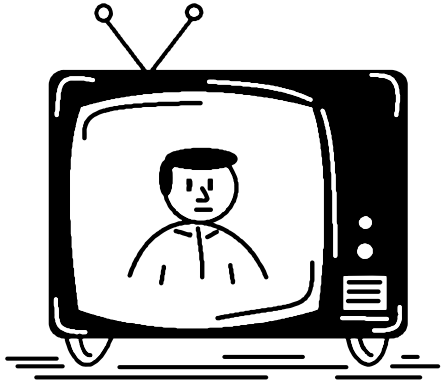

O prvních tónech

Svět je plný hudby, písní, oper, symfonií a dobrých i špatných zpěváků a hudebníků. Nebylo tomu tak vždy. Nejstarší filmy jasně svědčí o tom, že dříve svět býval němý a černobílý. Před mnoha a mnoha lety náš svět ovládaly tři neduhy – Nuda, Ticho a Smutek. Žádný člověk se nesmál, všude panovalo ticho, a přestože lidé znali tisíce textů, nikdo nezpíval. Svět byl tak pochmurný, že jednoho dne už nevyšlo ani slunce. Tak by tomu asi bylo dodnes, kdyby se o lidských trápeních nedoslechly hudební nástroje.

Hudební nástroje obývaly říši, která se jmenovala Notová republika. Žily v ní všechny nástroje od dřívek přes xylofon, housle, flétnu, kytaru, klavír až k varhanám. Nástroje ale neznaly žádnou písničku, takže jejich hraní za moc nestálo. Vydávaly jen nejrůznější zvuky, přesněji hluky jako břink, písk, bum, prásk, hůů, a hlavně nesmíme zapomenout na blempc.

Vyprávění o třech neduzích se neslo světem, až došlo do Notové republiky. To už bylo hodně upravené, a hlavně přibarvené. Neduhů bylo prý čtyřicet a nebyly to neduhy, ale loupežníci. A pak se ještě povídalo něco

o Alibabovi, ale to není důležité. Tak se povídačka dostala i k jedněm housličkám a ty si řekly:

„Tak se to přece nemůže nechat! Jde se lidem na pomoc!“ Housličky vzaly smyčec, to namísto vycházkové hole, a vydaly se na dlouhou cestu do světa lidí.

Šly a šly a hrály si do kroku:

„Fidli, fidli. Fidli fidli, vrz, fidi.“

Najednou to zaslechla kytara, a tak se zeptala:

„Kam jdete, housličky?“

„Pomoct lidem od čtyřiceti neduhů!“

„Tak to já jdu taky. Ale musím si s sebou vzít podnožku!“ zabrnkala kytara.

Tak šly nástroje dva a hrály si do kroku:

„Fidli, drnky, fidli, bzzzz. Fidli, drnky, fidly, drnky.“

Uslyšel je kontrabas a taky se optal:

„Kampak jdete?“

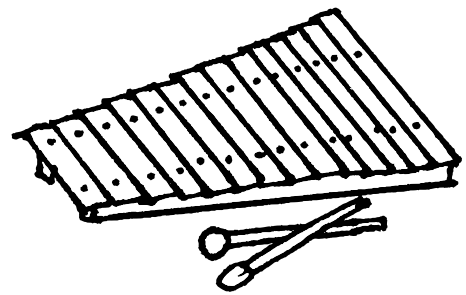
„Pomoct lidem od padesáti neduhů!“

„Tak to já jdu s vámi. Ale pomalu! Já chodím zásadně a výhradně v celých notách!“ zabručel kontrabas a šel.

Tak šly tři a hrály si do kroku:

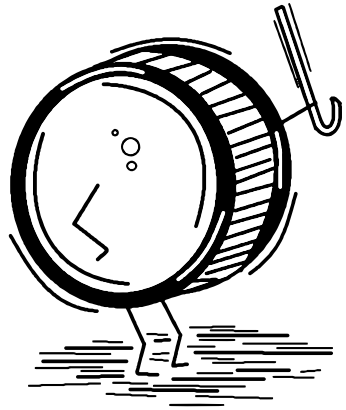
„Fidli, drnky, brum. Fidli, drnky, brum. Fidli, drnky, brum.“

Pak je uslyšel pozoun a taky se zvědavě zeptal:

„Kampak si vykračujete?“

„Pomoct lidem od šedesáti neduhů!“

„Tak to já jdu také. Ale dáme si občas přestávku! Sem tam musím popadnout dech,“ zatroubil pozoun a šel.

Jistě si umíte představit, jak to pokračovalo. Postupně se přidávaly další nástroje: saxofon, klarinet, činely, violoncello, harfa, triangl a spousta dalších, až kráčelo celé procesí. Jenom s bubnem to bylo trochu jinak. Jak je uslyšel, vyzvídal:

„Kam to všichni jdete?“

„Pomoct lidem od sto sedmdesáti neduhů,“ odpověděly sborově nástroje.

„Tak ale okamžitě běžte z mého trávníku!“ zarachotí starý buben.

Nástroje šly tedy dál, ale bez bubnu.

Došly až do středu lidského světa a tam se rozmýšlely, co podniknou.

Lidé mezitím začali vycházet z domů a koukali, co se děje. Tolik hudebních nástrojů pohromadě ještě nikdo neviděl. Vždy třeba jen jeden, když přijel cirkus, a to se za to muselo zaplatit ještě 250 Kč. Všichni byli zvědaví a mohli si krk vykroutit, protože taková podívaná v jejich nudném světě ještě nebyla.

V tu chvíli začal první z neduhů ztrácet pevnou půdu pod nohama. Nuda se v tom rozruchu po kouscích rozpadala v prach. Mizela v zemi, až se nakonec dočista ztratila. Zůstal po ní jenom článek v hudebním magazínu.

„Hurá! Sláva! První neduh je pryč!“ volaly nadšené nástroje jeden přes druhý. To jim dodalo pořádný kus odvahy. Jeden neduh už byl pryč, tak zbývaly ještě dva.

Nástroje se semkly k sobě a začaly společně hrát, vlastně zatím jen hlučet, protože hrát neuměly. Vydávaly jen ohlušující rámus:

„Bum. Prásk. Fidli. Drnky. Břink. Písk. Bum. Tram. Pam. Hůů. Blempc."

To ale bohatě stačilo na to, aby se druhý neduh k smrti vylekal. Ticho hrůzou vyskočilo vysoko do vzduchu. Když to lidé uviděli, začali také křičet na celé kolo. Vlna hluku unášela Ticho pryč, až zmizelo ve tmě za obzorem. Navždy ale zůstalo ve vzpomínkách a snech učitelů hudební nauky.

„Hurá! Sláva! Druhý neduh je pryč!" volali nadšení lidé jeden přes druhého.

Ale ne na dlouho. V lidském světě stále zůstal ještě jeden neduh - Smutek.

Nástroje už ale nevěděly co dělat a i lidé byli v koncích. A kde se vzal, tu se vzal, přišel jim na pomoc nápad:

„Nástroje umí hrát a lidé znají slova, když se to dá dohromady, vznikne něco jedinečného, a Smutek zmizí raz dva." Smutek se leknutím až rozkašlal, když to slyšel.

„Co tak jedinečného by mohlo vzniknout? Že by surfovací prkno s motorem? Revolver, co střílí za roh? Polštář se zabudovaným slunečníkem? Počkat, to všechno už vlastně vymysleli," říkal si Smutek, „tak to bude neprůsvitné okno!"

Starší, mladší, kluk nebo holka, každý si vzal jeden nástroj a na koho nevyšlo, tak ten aspoň zpíval.

